

[Glistrup]

gøre det, og derfor er det folketingets sag at se at få dette løst.

Så er der kommet forskellige forslag om, hvordan folketinget kan løse problemet. Hr. Ninn-Hansen har været inde på, at det forslag, som altså var forkastet med 83,4 pct. på arbejderside, skulle man bare uden videre og nærmest ubeset ophøje til lov herinde. Vi må indømme fra fremskridtspartiets side, at vi synes, det ville være en meget bedre idé, om hele materialet blev gennemset og gennemgået fra den voldgiftsrets side, som vi har foreslået, sådan at man eventuelt kan finde frem til, hvad det er for nogle enkelte momenter, som har ført til, at så mange slagteriarbejdere har været så stærkt utilfredse med forslaget, at de er gået imod deres egen ledelse. Der er jo intet, der hindrer voldgiftsretten i efter at have gået tingene igennem at sige: det overenskomstforslag, som blev forkastet den 10. april, var det bedste, så voldgiftskendelsen kommer til praktisk talt at ligge på linje med dette forslag. Men vi mener bare, at vi skylder de medborgere, som har stemt, som de har i forbindelse med det forslag, der lå, at man får det gået igennem.

Som det også fremgår af forslaget, er det dernæst vor opfattelse, at voldgiftsretten skal være i harmoni med, hvad de 95 pct. af arbejdsmarkedet – hvis man tror på statsministeren, og det gør jeg ikke, men det var nu engang hans tal – har fundet er en vis løsning. Det er helt rigtigt, at der er lagt visse bestemte retningslinjer, og det er dem, som forslaget godtager.

Hr. Ib Christensen siger, at det er umuligt at være voldgiftsmand, når man skal rette sig efter bestemte regler i dansk lovgivning, som det vil blive til, når dette forslag bliver vedtaget før eller senere, fordi til syvende og sidst er der ingen anden løsning, end at man når frem til at vedtage et forslag praktisk talt som dette; men man vil altså bare af partitaktiske krumspingsgrunde nu fra de forskellige partier gerne have, at det hele skal vente nogle uger eventuelt endnu med alle de lidelser, som vil blive følgen, og så mener hr. Ib Christensen, at det er ulogisk at have givet voldgiftsretten nogle retningslinjer. Det er det ikke, men der er inden for et hvilket som helst overenskomstområde så mange specialregler, så mange særforhold, som skal tages i betragtning, og det kan man gøre, når man har angivelsen af, hvilket niveau man skal gå

til, men det er bare nemmere for 3 voldgiftsdommere end for 179 folketingsmedlemmer at få det til at falde i hak. Der er altså ikke indbygget nogen indre logisk uoverensstemmelse i forslaget.

Danmarks største arbejderparti havde derimod den bekymring over for det, at hvis man gennemførte noget fra folketingets side, fra politikernes side, så vil parterne ikke i det arbejde, de skal udføre fremover, indrette sig på samme måde, som hvis de, som man siger, selv har indgået overenskomsten.

Nu tror jeg for det første, det er det rene pladder at sige, at organisationerne, hvad enten det er Arbejdsgiverforeningen eller forbund, i højere grad er parterne selv, end folketinget er. Folketinget repræsenterer parterne selv, for det repræsenterer det danske samfund, som man er en del af, og det gør vi fuldt så meget herinde, som f. eks. hr. Toxværd eller Hans Hansen – hedder han vist på den anden side – på nogen som helst måde repræsenterer parterne. Vi har dog haft al mulig erfaring for, at der ikke kommer flere arbejdskonflikter, fordi løn- og arbejdsvilkår er fastsat centralt, som det var tilfældet f. eks. i 1975, 1977 og 1979 for bare at tage nogle af den nuværende statsministers bedrifter her i samfundet. Da indførte man via lovgivningen ganske bestemte løn- og arbejdsvilkår, og derfor er der ikke nogen som helst grund til at tro, at der ligger noget reelt i denne bekymring for, at parterne vil gøre oprør, hvis man fører det igennem.

Nej, det vi ser her, er bare det sædvanlige: når der opstår en rådvildhedens situation i dette land, må man finde frem til en klar, skarp, rigtig løsning. Landet skal jo regeres. Den kommer her som altid fra fremskridtspartiets side, og så er der almindelig partitaktisk småsurhed fra de andre partiers side. Anderledes kan man i og for sig ikke fortolke dette forløb.

Men desværre fortsætter samfundet jo sin ulykkelige drift uden for denne folketingssal, og derfor må man håbe af hensyn til alle de samfundsinteresser, som entydigt kræver, at folketinget bringer denne konflikt til ophør, at småsurheden efterhånden fortager sig, sådan at man også kan få socialdemokratiet, der jo er det afgørende parti i den forbindelse, i bevægelse væk fra denne almindelige hændervidende, selvpogivende surhed, som præger partiet, stillet over for et fremskridts-